

Бранко Бојовић, дипл.инж.арх

Архитекта Бранко Бојовић је био изузетан човек који је својим дугогодишњим радом на посебан начин учествовао у стварању и развоју просторног и урбанистичког планирања и у обликовању урбаног простора и културе грађења у нашој земљи.

Рођен је 10. априла 1940. год. у Београду, где је завршио основну школу, гимназију и Архитектонски факултет. Дипломирао је у класи професора Борка Новаковића (1963. год.). Постдипломске студије из урбанизма је уписао на истом факултету 1966. године.

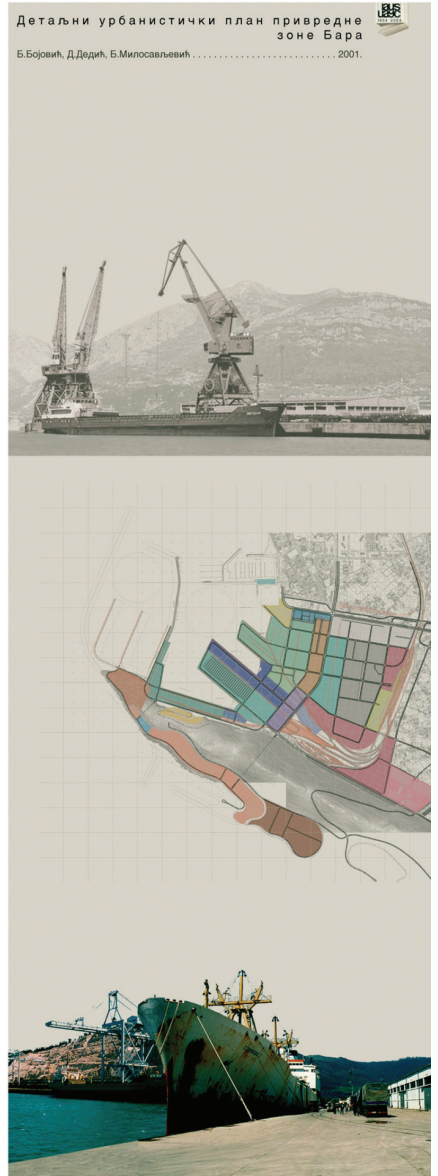
По дипломирању, 1963. год. запошљава се у Служби за комунално-стамбене и урбанистичке послове СО Чукарица града Београда. Од 1966. до 1986. год. ради као истраживач у Савезном заводу за урбанизам, комунална и стамбена питања, касније преименован у Југословенски институт за урбанизам и становање (ЈУГИНУС), а затим од 1986. до 1989. године у Институту за урбанизам и архитектуру Србије (ИАУС) као саветник. Од 1989. до 1995. год. обавља функцију члана Извршног одбора Скупштине града Београда и председника Градске комисије за урбанизам.

После завршеног мандата у Извршном одбору Скупштине града Београда, 1995. год. се враћа послу саветника у Институту за урбанизам и архитектуру Србије (ИАУС) где је и пензионисан 2005. године.

Цео свој радни век је провео у истраживањима појава и процеса у простору, а резултати његовог рада су бројне студије и анализе појава и процеса у простору, на којима је радио као коаутор и аутор преко стотину чланака у стручној литератури и периодичи (*Политика*, *НИН*, *Изградња*, *Архитектура-Урбанизам* и др.), као и 50 реферата на научним и стручним скуповима. У коауторству је израдио око 70 планова, Просторни план Републике Србије (1996), Просторни план Републике Српске (руководилац Радног тима 2008), ППН Тршић–Троноша (1987), Просторни план града Београда (1981), ППО Краљево (1981), ППО Пожаревац (1983), ППО Штрпце (1991), од генералних урбанистичких планова радио је на ГУП-у Бара (1986 и 2007), ГУП-у Сокобање (1973. и 1992), ГУП-у Шапца (1982), ГУП-у Пожаревца (руководилац Радног тима 1979), ГУП-у Љига, ГУП-у Белановице, и др., као и на низу детаљних

АЕРО-ФОТО СНИМАК ЛУКЕ БАРА И ДЕЛА ГРАДА БАРА, ФОТО А. БАКОВИЋ

Детаљни урбанистички план привредне зоне Бара
Б.Бојовић, Д.Дедић, Б.Милосављевић 2001.

ДУП прве фазе привредне зоне Бара (2001) и ППРС 2008.

урбанистичких планова, ДУП-у Аде Циганлије (1980), ДУП-у Тршић (1987), ДУП-у индустријско-привредне зоне Ваљево (1989), ДУП-у центра Сокобање (1995), ДУП-у прве фазе привредне зоне Бара (2001) и више десетина урбанистичко-планерских елабората и развојних докумената. На Југословенском конкурс 1977. год. је за градско подручје Центар—Исток у Требињу (програмски део) – добио I награду као део ауторског тима: М. Лојаница, Р. Марић, Б. Бојовић, Б. Милосављевић. Учествовао је и у изради закона и подзаконских аката. Основни проблеми којима је посветио велику пажњу су: историја, теорија и политика урбанизма, методологија планирања, проблематика становања и инфраструктуре, заштита културног наслеђа, еколошки аспекти заштите простора, заштита животне средине и др. Може се рећи да је професионални ангажман архитекте Бранка Бојовића у правом смислу био везан за планирање

територије насеља. Поред свега наведеног, Бранко Бојовић је радио и на проблемима у едукацији и организовању наставе архитектуре и планирања. Био је наставник (12 година) по позиву на постдипломским студијама из области Становање на Архитектонском факултету у Београду и асистент на смеру Просторно планирање на Природно-математичком факултету у Београду, данас Географском факултету у Београду (1979—1985).

Поред бављења проблематиком струке, радио је и у стручним удружењима, издаваштву, на чланцима у разним издањима, као и у оквиру других активности. Био је члан Академије архитектуре Србије и један од њених оснивача 1995. год., члан УЛУПУДС-а од 1986. год., у часопису *Изградња* је члан уређивачког одбора од 1986. год., а главни и одговорни уредник од 2000. до маја 2020. год., члан Управног одбора Културног центра Београда,

Генерални урбанистички план Бара 2020 (2007); Б. Бојовић, Д. Дедић; у сарадњи са ЈУГИНУС-ом и стручним тимом из Бара

члан Председништва Културно-просветне заједнице Београда и председник Трибине *Лице града* пет година, Председник Друштва урбаниста Београда седам година, члан Стручног савета Урбанистичког завода Београда осам година, члан Стручног савета Завода за заштиту споменика града Београда, колумниста у 35 узастопних бројева у Београдским новинама и друго.

За свој стручни и друштвени рад архитекта Бранко Бојовић је добио око 70 различитих награда, повеља, медаља, плаката, захвалница и других признања, не рачунајући учешћа на конкурсима шездесетих и седамдесетих година прошлог века. Важно је навести да је 1976. год. прогласен за почасног грађанина Сокобање, да је добитник награде за животно дело Удружења урбаниста Србије „Емилијан Јосимовић“ (2005), Удружења ликовних уметника примењених уметности и дизајна Србије (2013),

Савез инжењера и техничара Србије доделио му је „Златну плакету“ (2014), Удружење архитеката Србије „Велику награду архитектуре“ (2015), награду му је доделила и Асоцијација просторних планера Србије (2017), а носилац је и признања за врхунски допринос националној култури (тзв. национална пензија).

Важно је, на крају, рећи да је архитекта Бранко Бојовић био личност која је, богатим знањем, мудрошћу и својим дуготрајним деценијским деловањем, даривала ауторитет струци и опленила духовни и културни живот у нашој земљи. Преминуо је 9. маја 2020. год. и остаће упамћен као један сјајан човек.

Др Весна Златановић-Томашевић, д.и.а.